USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

USNESENÍ

Okresní soud v Berouně rozhodl samosoudkyní Mgr. Markétou Lanzovou v exekuční věci oprávněných: a/ [Jméno oprávněného A], narozená [Datum narození oprávněného A]

bytem [Adresa oprávněného A]

b/ [Jméno oprávněného B], narozený [Datum narození oprávněného B]

bytem [Adresa oprávněného A]

zastoupeni advokátkou [Jméno advokátky]

sídlem [Adresa advokátky]
proti

povinnému: [adresa], IČO [IČO]

sídlem [adresa]

zastoupeno advokátem [Jméno advokáta]

sídlem [Adresa advokáta]
pro 145.830,60 Kč s příslušenstvím, o námitkách povinného proti příkazu soudního exekutora k úhradě nákladů exekuce ze dne 4. 4. 2012 č.j. 021 EX 4465/11-75

takto:

I. Příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 4. 4. 2012 čj. 021 EX 4465/11-75, vydaný soudním exekutorem JUDr. Ivanem Erbenem, Exekutorský úřad Praha 8, sídlem [adresa], se mění tak, že soudní exekutor ani oprávnění nemají vůči povinnému právo na náhradu nákladů exekuce.
II. Ve vztahu mezi účastníky a soudním exekutorem nemá žádný z účastníků ani soudní exekutor právo na náhradu nákladů řízení o námitkách, povinnému se pak vůči oprávněným právo na náhradu nákladů řízení o námitkách nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 8. 4. 2011 č.j. 15 EXE 6775/2011-23 nařídil Okresní soud v Berouně exekuci na majetek povinného podle vykonatelného rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne [datum] č.j. [spisová značka] k uspokojení pohledávky oprávněných ve výši 160.000,- Kč s náklady nalézacího řízení ve výši 145.830,60 Kč, jakož i nákladů exekuce oprávněného a soudního exekutora. Provedením exekuce soud pověřil soudního exekutora JUDr. Ivana Erbena, Exekutorský úřad Praha 8, sídlem [adresa]. Současně s tím soud rozhodl o spojení věcí u něj vedených pod sp. zn. 15 EXE 6775/2011 a 15 EXE 6778/2011 (ve věci vymožení částky 160.000,- Kč a samostatně ve věci vymožení nákladů nalézacího řízení ve výši 145.830,60 Kč) ke společnému řízení s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 15 EXE 6775/2011.
2. K odvolání povinného Krajský soud v Praze svým usnesením ze dne 24. 11. 2011 č.j. 27 Co 340/2011-80 změnil výrok I. usnesení o nařízení exekuce tak, že návrh na nařízení exekuce pro částku 160.000,- Kč zamítl, jinak je potvrdil. Dospěl přitom k závěru, že oprávnění zákonem stanoveným způsobem nedoložili svou připravenost splnit svou vzájemnou povinnost vůči povinnému ve smyslu § 43 odst. 2 zákona č. zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), neboť jejich prohlášení, byť zachycené v notářském zápise, není listinou prokazující splnění této vzájemné povinnosti vůči povinnému, uložené jim exekučním titulem, nebo jejich připravenost tuto povinnost splnit. V důsledku této chybějící podmínky pro

nařízení exekuce tedy odvolací soud v této části návrh oprávněných na nařízení exekuce zamítl. Ve zbývajícím rozsahu pak odvolací soud neshledal námitku povinného ohledně úhrady vymáhané částky nákladů nalézacího řízení ve výši 145.830,60 Kč relevantní z hlediska odvolacích důvodů ve věci nařízení exekuce s tím, že tuto lze zkoumat pouze ve fázi rozhodování o zastavení exekuce. Toto usnesení odvolacího soudu nabylo právní moci dne 20. 1. 2012.
3. Ještě před rozhodnutím odvolacího soudu ve věci nařízení exekuce soudní exekutor usnesením ze dne 26. 5. 2011 č.j. 021 EX 4465/11-13 exekuci k návrhu oprávněných (návrh není součástí spisu soudního exekutora ani soudu, soud tedy mohl vycházet pouze z obsahu tohoto rozhodnutí a z tvrzení stran ve spisech obsažených) částečně co do částky 145.830,60 Kč zastavil s tím, že uvedenou částku povinný oprávněným uhradil dne 21. 1. 2011. Exekuce tak nadále byla vedena – až do pravomocného rozhodnutí odvolacího soudu shora – pouze pro vymožení částky 160.000,- Kč, nákladů exekuce oprávněného a soudního exekutora. Toto usnesení nabylo právní moci dne 23. 6. 2011.
4. Soudní exekutor pak dne 4. 4. 2012 vydal příkaz k úhradě nákladů exekuce č.j. 021 EX 4465/11-75, jímž jednak zrušil předchozí příkaz vydaný dne 21. 6. 2011 pod č.j. 021 EX 4465/11-43 a jednak určil výši nákladů exekuce celkovou částkou 52.512,- Kč. Z této částky představují náklady exekutora celkem 21.744,- Kč (odměna za provedení exekuce 14.620,- Kč a 20 % DPH 2.924,- Kč, celkem 17.544,- Kč, a náhrada jeho hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s prováděním exekuce 3.500,- Kč s 20 % DPH 700,- Kč, celkem 4.200,- Kč) a náklady oprávněného pak činí celkem 30.768,- Kč (25.640,- Kč s 20 % DPH, odpovídající částce 5.128,- Kč). S ohledem na pravomocné usnesení Krajského soudu v Praze ve věci nařízení exekuce vycházel soudní exekutor při stanovení výši nákladů exekuce z částky 145.830,60 Kč, pro kterou byla exekuce nařízena a odvolacím soudem potvrzena, přičemž v odůvodnění napadeného příkazu konkrétně uvedl základ a způsob výpočtu shora uvedených dílčích položek nákladů včetně příslušných ustanovení exekučního řádu a vyhlášek č. 330/2001 Sb., pokud se jedná o náklady soudního exekutora, a č. 484/2000 Sb., pokud jde o náklady oprávněného, zastoupeného advokátem. Základem pro určení odměny tak byla celková částka 176.598,60 Kč (jistina 145.830,60 Kč a náklady oprávněného 30.768,- Kč), z něhož (po zaokrouhlení na celé stokoruny nahoru) soudní exekutor vypočetl svou odměnu podle § 6 vyhlášky č. 330/2001 Sb. ve výši 15 % z částky 176.600,- Kč: Takto vypočtenou částku 26.490,- Kč pak ponížil v souladu s § 11 odst. 1 písm. a) této vyhlášky o 50 %. Uplatnil si tak částku 14.620,- Kč, k níž dále účtoval náhradu za 20 % DPH (§ 87 odst. 1 exekučního řádu). Na hotových výdajích dále účtoval paušální náhradu ve výši 3.500,- Kč s 20 % DPH dle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb. Při výpočtu nákladů oprávněného pak soudní exekutor vycházel z ustanovení § 87 odst. 2 exekučního řádu a z tehdy platné vyhlášky č. 484/2000 Sb., pokud se jedná o určení výše odměny za právní zastoupení oprávněných advokátem (§ 3 odst. 1, § 12 odst. 1 písm. a) bod 1., písm. b) citované vyhlášky) a z vyhlášky č. 177/1996 Sb., pokud jde o paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3), kterou zástupkyně oprávněných účtovala za dva úkony právní služby po 300,- Kč, to vše spolu s náhradou za DPH podle § 19a vyhlášky č. 484/2000 Sb. V důsledku změny nákladů exekuce, určených v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 21. 6. 2011 č.j. 021 EX 4465/11-43, pak soudní exekutor tento předchozí příkaz zrušil a náklady určil novým příkazem. Předmětný příkaz k úhradě nákladů exekuce byl zástupkyni oprávněných i zástupci povinného doručen shodně dne 10. 4. 2012.
5. Proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, a to proti jeho výrokům I. a II. o určení výše nákladů exekutora a nákladů oprávněného, podal povinný prostřednictvím svého zástupce dne 18. 4. 2012 včasné námitky, v nichž vyjádřil svůj nesouhlas s vyčíslením nákladů exekuce. Měl za to, že exekutorovi ani zástupkyni oprávněných odměna ani náhrada hotových výdajů nenáleží, neboť uhradil vymáhanou částku 145.830,60 Kč dobrovolně bez přičinění soudního exekutora (což oprávnění ani nezpochybňovali, když z jejich podnětu byla exekuce pro tuto částku zastavena), a ač vynaložil dostatečné úsilí k řádnému a včasnému splnění své povinnosti, neposkytli mu oprávnění dostatek součinnosti. Nad rámec toho pak povinný namítal nesprávnost výpočtu

odměny zástupkyně oprávněných i odměny soudního exekutora. Základem pro výpočet odměny je dle povinného částka 145.830,60 Kč, přičemž zástupkyně oprávněných účtovala dva úkony právní služby a její odměna byla určena podle § 3 odst. 1 a § 12 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. Chybný základ pak byl použit i pro výpočet odměny soudního exekutora, přičemž povinný při použití kalkulace uvedené v napadeném příkaze dospěl k odměně v částce 13.245,- Kč spolu s DPH (naproti tomu exekutor účtuje 14.620,- Kč spolu s DPH). Závěrem povinný poukázal na to, že soudní exekutor nezohlednil částku 221.131,60 Kč, uhrazenou mu povinným dne 21. 6. 2011, jež odpovídá (i) vymáhané pohledávce ve výši 160.000,- Kč, ohledně níž byl návrh na nařízení exekuce odvolacím soudem pravomocně zamítnut (tato částka by proto měla být povinnému vrácena), spolu s částkou 4.200,- Kč, představované náhradou hotových výdajů exekutora včetně DPH a s částkou 17.544,- Kč jakožto 50 % odměny exekutora (včetně DPH) dle § 6 a násl. vyhlášky č. 330/2001 Sb. v souladu s výpočtem provedeným soudním exekutorem ze dne 21. 6. 2011 (odměna tehdy určena částkou 35.088,- Kč včetně DPH). Povinný tedy byl toho názoru, že všechny náklady soudnímu exekutorovi již uhradil, pokud mu vůbec tato povinnost vůči němu a vůči oprávněným příslušela. Navrhoval proto, aby soudní exekutor napadený příkaz zrušil a rozhodl nově tak, že povinný nebude k žádným nákladům zavázán, popřípadě aby příkaz změnil soud tak, že soudní exekutor ani povinný nemají vůči povinnému na náhradu nákladů exekuce nárok.

6. K námitkám povinný připojil svou korespondenci se zástupkyní oprávněných (žádosti ze dne 9. 12. 2010, 14. 12. 2010 a 12. 1. 2011 – včetně doručenky – o sdělení bankovního spojení k úhradě nákladů nalézacího řízení a odpověď zástupkyně oprávněných ze dne 14. 1. 2011 se sdělením o zahájeném exekučním řízení), platební poukazy ze dne 28. 12. 2010 a 19. 1. 2011 k úhradě nákladů řízení, výpisy z účtu ze dne 30. 12. 2010, 11. 1. 2011 a 20. 1. 2011, jakož i ze dne 21. 6. 2011 (úhrada částky 221.131,60 Kč ve prospěch Exekutorského úřadu Praha 8 pod VS [var. symbol]).

7. Soudní exekutor uvedeným námitkám nevyhověl a v souladu s § 88 odst. 3 exekučního řádu tyto předložil k rozhodnutí soudu. Ten, aniž by si vyžádal stanovisko oprávněných, svým usnesením ze dne 10. 4. 2014 č.j. 15 EXE 6775/2011-116 napadený příkaz soudního exekutora změnil tak, že se náklady exekuce určují částkou 30.715,85 Kč a že oprávnění ani soudní exekutor nemají právo na náhradu nákladů exekuce vůči povinnému; povinnost k úhradě nákladů exekuce pak uložil oprávněným a ve zbytku příkaz k úhradě nákladů exekuce potvrdil. Dovodil, že oprávnění jsou povinni nést náklady exekuce, neboť povinnému neposkytli součinnost ke splnění jeho povinnosti, podali návrh na nařízení exekuce, ač pro to nebyly podmínky, a zavinili tak po procesní stránce zastavení exekuce, při jejímž provádění nezachovali potřebnou míru pečlivosti a bezdůvodně pokračovali ve vymáhání dluhu. Soud pak dal za pravdu povinnému, pokud se jedná o nesprávný výpočet nákladů exekuce, a vycházeje ze základu pro určení odměny v částce 145.830,60 Kč, určil odměnu exekutora částkou 21.885,- Kč, která spolu s náhradou hotových výdajů ve výši 3.500,- Kč a s 21 % DPH tvoří náklady exekuce v celkové výši 30.715,85 Kč.

8. Oprávnění se s rozhodnutím soudu o námitkách neztotožnili a napadli je ústavní stížností. Ústavní soud shledal stížnost opodstatněnou a svým nálezem ze dne 16. 7. 2015 sp. zn. III. ÚS 2419/14 shora uvedené usnesení zdejšího soudu o námitkách zrušil s tím, že pokud exekuční soud rozhodl o námitkách proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, aniž by oprávněným umožnil se k nim vyjádřit (nebo aniž by odůvodnil, proč námitky k vyjádření oprávněným nezaslal), porušil tím jejich právo na spravedlivý proces.

9. Vzhledem ke shora citovanému nálezu Ústavního soudu si soud dodatečně vyžádal stanovisko oprávněných k námitkám povinného. Oprávnění zrekapitulovali dosavadní průběh řízení i obsah námitek povinného, poukázali na to, že povinný částku 145.830,60 Kč (náklady nalézacího řízení) zaplatil až dne 21. 1. 2011, tedy po podání návrhu na nařízení exekuce, a zdůraznili, že napadený příkaz neobsahuje stanovení povinnosti k náhradě nákladů v souladu s § 88 odst. 2 písm. f) exekučního řádu. Byli toho názoru, že exekuce byla nařízena důvodně a že jejich součinnosti, na niž poukazuje povinný, nebylo třeba; zástupci oprávněných nebyly žádné e-mailové zprávy ani

doklad o zasílání peněz doručeny. Na zastavení exekuce nenesou vinu, neboť ani soud neměl původně pochybnosti a exekuci v té části, jež byla následně odvolacím soudem zamítnuta, nařídil. Především ale namítali, že soud, ač vázán obsahem námitek povinného, nemohl konstituovat povinnost oprávněných k náhradě nákladů exekuce, což povinný ani nenavrhoval, a nebyl oprávněn ani k navýšení nákladů exekuce původně určených soudním exekutorem. Oprávnění proto navrhovali, aby soud napadený příkaz jako správný potvrdil.
10. Podle ustanovení § 87 exekučního řádu jsou náklady exekuce odměna exekutora, náhrada paušálně určených či účelně vynaložených hotových výdajů, náhrada za ztrátu času při exekuci, náhrada za doručení písemností, odměna a náhrada nákladů správce závodu, a je-li exekutor nebo správce závodu plátcem daně z přidané hodnoty, je nákladem exekuce rovněž příslušná daň z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu (dále jen „náklady exekuce“). Náhrada účelně vynaložených cestovních výdajů a náhrada za ztrátu času je nákladem exekuce do výše stanovené prováděcím právním předpisem. Účelně vynaložené cestovní výdaje a ztrátu času přesahující tuto částku hradí exekutorovi oprávněný; o tom musí být poučen ve vyrozumění o zahájení exekuce. Oprávněný má právo na náhradu nákladů účelně vynaložených k vymáhání nároku (dále jen „náklady oprávněného“). Náklady oprávněného hradí oprávněnému povinný. Náklady exekuce hradí exekutorovi povinný. Náklady exekuce a náklady oprávněného vymůže exekutor na základě příkazu k úhradě nákladů exekuce, a to některým ze způsobů určených v exekučním příkazu k provedení exekuce ukládající zaplacení peněžité částky.
11. Ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1, 3 a 4 exekučního řádu určuje náklady exekuce a náklady oprávněného exekutor v příkazu k úhradě nákladů exekuce, který doručí oprávněnému a povinnému. Účastník řízení může podat u exekutora proti příkazu námitky do 8 dnů od doručení. Pokud exekutor v plném rozsahu námitkám nevyhoví, postoupí je bez zbytečného odkladu soudu (§ 45), který o námitkách rozhodne do 15 dnů. Případné vyjádření k námitkám adresované soudu exekutor doručí také tomu, kdo námitky podal. Rozhodnutí soudu o námitkách se doručí oprávněnému, povinnému a exekutorovi. Proti rozhodnutí soudu o námitkách není přípustný opravný prostředek.
12. Dle ustanovení § 52 odst. 1 a 2 exekučního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu. Nestanoví-li tento zákon jinak, je exekutor oprávněn vykonat všechny úkony, které občanský soudní řád a další právní předpisy jinak svěřují při provedení výkonu rozhodnutí soudu, soudci, vykonavateli nebo jinému zaměstnanci soudu.
13. Ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 o.s.ř. se na výkon rozhodnutí užije ustanovení předcházejících částí, není-li v této části uvedeno jinak. Rozhoduje se však vždy usnesením.
14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud považoval za nezbytné pro účely tohoto rozhodnutí nejprve zrekapitulovat průběh řízení tak, jak se podává ze spisu sp. zn. 15 EXE 6775/2011 a z připojeného spisu soudního exekutora sp. zn. 021 EX 4465/11, resp. 021 EX 4402/11. Dne 12. 1. 2011 podali oprávnění u soudního exekutora návrh na nařízení exekuce pro vymožení nákladů nalézacího řízení v částce 145.830,60 Kč. Dne 8. 2. 2011 pak byl soudnímu exekutorovi podán další návrh na nařízení exekuce, a to k vymožení částky 160.000,- Kč. Oba návrhy oprávněných soudní exekutor předložil soudu dne 17. 3. 2011 a soud usnesením ze dne 8. 4. 2011 exekuci pro oba tyto spojené nároky nařídil. Již dne 21. 1. 2011 však povinný uhradil částku 145.830,60 Kč na účet zástupkyně oprávněných (po četných výzvách adresovaných zástupkyni oprávněných ke sdělení bankovního spojení). Na tuto skutečnost reagoval soudní exekutor až dne 26. 5. 2011, kdy exekuci v tomto rozsahu částečně zastavil k návrhu oprávněných (ten soud nemá od soudního exekutora k dispozici) s právní mocí ke dni 23. 6. 2011. Povinný v té době nebyl s vedenou exekucí obeznámen, neboť podle exekutorského spisu mu bylo usnesení o nařízení exekuce spolu s návrhem doručeno až dne 7. 6. 2011. K odvolání povinného Krajský soud v Praze svým rozhodnutím ze dne 24. 11. 2011 změnil usnesení o nařízení exekuce tak, že návrh na nařízení exekuce pro částku 160.000,- Kč zamítl; právní moc rozhodnutí odvolacího soudu nastala dne 20. 1. 2012. Výsledkem těchto událostí tedy bylo jednak pravomocné zastavení

exekuce co do částky 145.830,60 Kč a jednak její pravomocné zamítnutí co do částky 160.000,- Kč. Teprve po rozhodnutí o částečném zastavení exekuce pak soudní exekutor vyzval povinného (výzvou ze dne 7. 6. 2011) ke splnění povinnosti v celkové výši 305.830,60 Kč (tzn. součet částek 145.830,60 Kč a 160.000,- Kč), jakož i odměny a nákladů exekutora a nákladů oprávněného, a to přesto, že povinný částku 145.830,60 Kč uhradil již v lednu 2011 a exekuce byla co do tohoto nároku zastavena. Dne 21. 6. 2011 pak soudní exekutor vydal příkaz k úhradě nákladů exekuce č.j. 021 EX 4465/11-43, v němž sám uvádí, že byl pověřen k provedení exekuce až po částečné úhradě ze strany povinného oprávněnému. Povinný exekutora žádal o umožnění složit jistotu (čemuž bylo vyhověno) a dne 22. 6. 2011 navrhl zastavení exekuce (tzn. vedle odvolání ze dne 8. 6. 2011); dne 7. 7. 2011 pak byly soudnímu exekutorovi doručeny námitky povinného proti příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 21. 6. 2011. V nich povinný uvedl, že poté, co se dozvěděl o exekuci na něj vedené, zaplatil na účet exekutora jako jistotu částku 221.131,60 Kč (odpovídající vymáhané pohledávce 160.000,- Kč a nákladům exekutora dle jeho výpočtu). Tato částka pak byla soudním exekutorem povinnému vrácena dne 23. 4. 2014 (160.000,- Kč) a dne 19. 9. 2014 (61.131,60 Kč). Po pravomocném zamítnutí exekučního návrhu soudní exekutor vydal dne 4. 4. 2012 nový příkaz k úhradě nákladů exekuce č.j. 021 EX 4465/11-75 ohledně pohledávky ve výši 145.830,60 Kč (tedy v době, kdy již bylo exekuční řízení fakticky skončeno), který povinný napadl námitkami. Ty pak jsou předmětem tohoto rozhodnutí.

15. S odkazem na shora popsaný průběh řízení soud posoudil námitky povinného jako včasné, přípustné a důvodné. Jelikož se příkaz k úhradě nákladů exekuce a taktéž námitky povinného vztahovaly výlučně k vymáhané částce 145.830,60 Kč (ohledně níž byla exekuce o necelý rok dříve pravomocně zastavena), zabýval se soud hodnocením zjištěných skutečností pouze ohledně tohoto nároku (neposuzoval proto případnou důvodnost či nedůvodnost nařízení a vedení exekuce k vymožení částky 160.000,- Kč, neboť tato otázka byla s konečnou platností vyřešena odvolacím soudem). Lze tedy vycházet ze zjištěného stavu, dle něhož povinný poté, co se žádostmi ze dne 9. 12. 2010, 14. 12. 2010 a 12. 1. 2011 pokoušel získat údaje potřebné k úhradě nákladů nalézacího řízení od zástupkyně oprávněných (ta reagovala až dopisem ze dne 14. 1. 2011, doručeným povinnému dne 17. 1. 2011), uhradil dobrovolně částku 145.830,60 Kč na účet zástupkyně oprávněných. Lze uzavřít, že tak neučinil pod tíhou exekuce, neboť oprávnění podali příslušný exekuční návrh soudnímu exekutorovi dne 12. 1. 2011; v té době tedy soudní exekutor nebyl k provedení exekuce pověřen (v tomto směru ještě ani nepodal žádost o své pověření soudu). O zcela nepřehledném stavu věci pak nejlépe vypovídá fakt, že k částečnému zastavení exekuce pro uhrazenou částku došlo až dne 26. 5. 2011, tedy po pěti měsících, v jejichž průběhu mohli oprávnění vzít svůj návrh zpět, dokud o něm soud v dubnu 2011 nerozhodl (soud připomíná, že povinnému nebyl exekuční návrh ani usnesení o nařízení exekuce doručen až do dne 7. 6. 2011, proto sám zastavení exekuce pro úhradu dluhu neinicioval), a že soudní exekutor dne 7. 6. 2011 vyzval povinného k úhradě této částky, která již byla o šest měsíců dříve zaplacena přímo oprávněným. Z této skutečnosti pak soudní exekutor vyvozoval svůj nárok na odměnu za vymožené plnění, ač na jeho úhradě nenese zásluhu (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 8/06 a II. ÚS 808/10 či II. ÚS 1038/08).

16. Po zhodnocení těchto zjištění soud dospěl k závěru, že je namístě námitkám povinného vyhovět, a tedy oprávněným ani soudnímu exekutorovi právo na náhradu jejich nákladů exekuce nepřiznat tak, jak povinný navrhoval a jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení. Povinný nebyl po vydání exekučního titulu zcela nečinný (o čemž svědčí i korespondence dokládající jednání mezi účastníky na základě vydaného rozsudku) a aktivně jednal za účelem splnění své povinnosti k náhradě nákladů nalézacího řízení. Soud i nadále setrvává na svém závěru, že oprávnění povinnému neposkytli k úhradě včas dostatečnou součinnost a reagovali až poté, co podali návrh na nařízení exekuce a bezdůvodně pokračovali v jejím vedení, v důsledku čehož vznikaly zúčastněným subjektům náklady; pokud se jedná o soudního exekutora, v tomto směru soud odkazuje na předchozí odstavec. Skutečnost, že soudní exekutor napadeným příkazem výslovně neuložil povinnému povinnost k úhradě nákladů exekuce (nadto vyčíslených

nesprávně), pak na věci nic nemění (v té době měl k dispozici peněžní prostředky složené povinným jako jistotu pokrývající vymáhaný nárok i náklady exekuce, proto by bylo uložení další povinnosti k jejich náhradě nadbytečné).
17. Nad rámec výše uvedené argumentace pak soud přisvědčil povinnému, pokud se jedná o nesprávnost exekutorem provedeného výpočtu nákladů exekuce, a to jak co určení výše základu, tak i co do vypočtené odměny. Soudní exekutor do základu zahrnul v rozporu s § 5 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb. též náklady oprávněného a z této částky stanovil i svou odměnu v nesprávné výši. Stejně tak chybně pak byla vypočtena i odměna zástupce oprávněných, přičemž ohledně správného výpočtu soud zcela odkazuje na námitky povinného. Vzhledem k výsledku řízení o námitkách je však otázka výše nákladů exekuce nadále bezpředmětná.
18. O náhradě nákladů námitkového řízení mezi účastníky pak soud rozhodl výrokem II. tohoto usnesení ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 a analogicky dle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 150 o.s.ř., dle něhož jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Při posuzování důvodnosti aplikace § 150 o.s.ř. soud zohlednil především celou procesní situaci, která se mohla odrazit v právní jistotě účastníků, jakož i obecně vyjádřené procesní stanovisko povinného, který se – nutno podotknout, že zcela úspěšně – v námitkovém řízení domáhal pouze toho, aby nebyl dále povinován k úhradě nákladů, aniž by jinak sám čehokoliv po oprávněných požadoval (vycházeje z těchto předpokladů, soud již tedy povinného o zamýšlené aplikaci § 150 o.s.ř. dále nevyrozuměl, neboť má za to, že prioritou pro všechny zúčastněné je v danou chvíli již jen definitivní ukončení bezúspěšně vedeného exekučního řízení). Dále soud přihlédl k tomu, že rozhodnutí soudu o nepřiznání náhrady nákladů námitkového řízení se podstatným způsobem negativně neodrazí ani v poměrech povinného, který je veřejnoprávní korporací, a není tedy na náhradě jemu vzniklých nákladů spojených s právním zastoupením v tomto řízení existenčně závislý. Z těchto důvodů tedy soud povinnému právo na náhradu nákladů námitkového řízení vůči oprávněným nepřiznal, a to zcela. Pokud se pak jedná o vztah mezi účastníky a soudním exekutorem, pak vzhledem k absenci právní úpravy, která by umožňovala uložit soudnímu exekutorovi povinnost k náhradě nákladů námitkového řízení (v případě, že exekutor nesprávně stanoví výši nákladů exekučního řízení, neboť v dané věci povinnost k úhradě nákladů exekuce neukládal), rozhodl soud tak, že žádný z účastníků ani soudní exekutor nemají vzájemně právo na náhradu námitkového řízení; tyto náklady si tedy účastníci i soudní exekutor ponesou sami plně ke své tíži.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný (§ 88 odst. 4 exekučního řádu).

Beroun 28. ledna 2019

Mgr. Markéta Lanzová
samosoudkyně